

Un copil s-a așezat pe scaunul lui Moș Crăciun

Vreau să scriu o poveste de Crăciun, i-am spus lui Meli, și te-aș ruga să mă ajuți, pentru că în povestea mea vreau ca Moș Crăciun să vină spectaculos, cu vreo... douăzeci și șase de reni, nu cum vine de obicei, pe furiș... Bine, a zis Meli, mă apuc să desenez renii. Până atunci eu îi strâng pe copii într-un conac folosit ca palat al copiilor. Am ales un orașel din Transilvania, unde pădurea alunecă de pe deal până aproape de centru. Conacul este la marginea orașelului, deci chiar în pădure. Atunci desenez întâi conacul. Dar cu părinții ce facem? Ar fi bine ca părinții să nu fie de față când vine Moșul. Nuuu, își duc copiii acolo în seara de Crăciun, îi lasă în grija Omului care vede de casă și mai vin la sfârșit.

Meli a desenat conacul. Primul oaspete care sosește este Valentina. Părinții îi spun Val, dar când se supără pe ea (adică deseori), îi spun Val-Vârtej. Val nu poate să stea locului nici zece secunde. Acum i-a zorit atât de mult, încât au adus-o cu două ore mai devreme. Mama și tata o lasă pe treptele acoperite cu zăpadă, în compania Omului și pleacă răsufând ușurați, probabil la o petrecere de-a lor. Val intră val-vârtej în casă. Aleargă în sus și în jos, scotocește prin toate dulapurile cu sau fără închizători, sucește pe toate părțile figurinele modelate de copii, înșirate pe rafturi, și îl sâcâie pe Om. Omule, este gata tot? Unde-s lemnele? Unde-s biscuiții? Podeaua asta mai trebuie ștersă!... Și muzică? Muzică avem? Vai! țipă fetița oprindu-se în mijlocul sălii, am uitat să aduc discurile... se uită pe fereastră... Ce zăpadă strașnică, mă duc să alerg puțin!

-Stai, Val, stai, te rog, ia niște șoșoni că o să-ți intre zăpadă în ghete și o să-ți fie frig... Uite aici, am eu o muzică foarte frumoasă, de pian, știi că nouă ne place aceeași muzică...

Aici totul se derulează foarte repede, cât trasează Meli dungile de zăpadă de pe crengile unui copac. Val și Omul dau drumul la un pick-up care se află acolo de ani, și până să vină oaspeții cei mititei: Valentina și Omul aduc lemnele din șopron, Valentina și Omul aleargă puțin prin pădure, Valentina și Omul șterg

bine podeaua, Valentina și Omul agață ghirlande de beteală, Valentina și Omul așază frumos dulciurile pe farfurii, Valentina și Omul aprind lumânările și candelile roșii, Valentina și Omul așază lemnele în coș, Valentina și Omul mai pun lemne pe foc, Valentina și Omul fac pârție de la casă până în pădure, Valentina și Omul duc în casă o vrabie înghețată, găsită în pădure și îi presară firimituri... Aici e o pauză. Am obosit alergând cu ei de colo-colo dar ei nu... Cerul a devenit alb-portocaliu. Ninge. Mă așez pe treptele conacului. Mă uit cum ninge. Val și Omul sunt înăuntru.

Valentina se așază la intrare cu mătura (cu nuielele în sus), țopăind. Îi primește pe copii punându-i să-și șteargă ghetele de ștergătorul de fier de la intrare, este și noroi în pădure, și să-și scuture paltoanele de zăpadă. Mișcă măturoiul peste picioarele lor.

Am desenat un ren, îmi spune Meli iar pentru ceilalți fac copy-paste și după aia îi modific puțin.

Aha, păi așa fac și eu cu copiii, scriu mai mult despre unul, ceilalți se știe că sunt identici, cu mici modificări.

Acum copiii sunt în conac. Nu sunt toți copiii din orășel, niciodată nu vin toți dar sunt destul de mulți. Val țopăie de la un copil la altul, îi învâluie cu o obrăznicie a ei, fascinantă și molipsitoare. „Vine moșul cu nasul roșu!” cântă ea. Numai decît doi băieței o imită.

Deodată un băiețel strigă: Viiineee! Val iese fuga la post, în fața ușii, cu mătura (cu nuielele în sus). Copiii ies pe scări:

Meli a desenat renii ca și cum coarnele lor ar fi o pădure înaintând prin mijlocul unei alte păduri. Trag sania prin întunericul luminat de zăpadă, în care, în urma șirului de reni, stă ghemuit moșul roșu.

-Bine ai venit, Moș Crăciun!

Moș Crăciun se dă jos din sanie:

-Bine v-am găsit, dragii Moșului!

Copiii numără renii:

-Doi, patru, șase,... zece,... paisprezece,... douăzeci,... douăzeci și aaa...

-Unu, doi, patru, paisprezece, șapte, nouăsprezece, treizeci și trei!

Acum, sinceră să fiu, nici eu nu știu câți reni a desenat Meli, nu i-am numărat, dacă i-a desenat pe toți douăzeci și șase sau doar optsprezece sau mai mulți.

-Uraaaaa! Moș Crăciun a venit cu douăzeci și doi de reni! strigă un băiețel. Se lasă în mâini și face roata. Moș Crăciun și Omul deshamă renii. Moș Crăciun zice:

-Puteți intra, copii, poți să intri și tu, draga moșului, să știi că mă șterg pe picioare!

-Știi, unii oameni mai uită! zice Val-Vârtej.

-Unii oameni da, dar Moș Crăciun nu! Îmi dai puțin mătura? Val îi întinde mătura iar Moș Crăciun o ia și mătură scările de zăpadă. Omul se agită: Lăsați, Moș Crăciun, nu se poate... Nu faceți asta! Val bate din palme și strigă:

-Iată un Moș Crăciun care dă zăpada! Și care a venit cu reni! E ceva nou! Unii țipă și ei: - E ceva nou, e ceva nou! Alții șoptesc la ureche.

- Ha, ha! Și pentru mine e ceva nou o fetiță care mă așteaptă gătită cu rochie albă de catifea și cu un măturoi...

- Seara asta e seara surprizelor! țipă Val. Saltă de câteva ori învârtindu-se în loc. Mai mulți copii sar și se învârtesc în loc.

Moș Crăciun reazemă mătura de perete și

- Colo, pe treapta de jos, mai e zăpadă..., spune Val arătând cu mâna.

Moș Crăciun mătură unde îi arată fetița. Omul se fâstâcește:

- Lăsați, Moș Crăciun, haideți că răcesc copiii, nu vor să intre!

Moș Crăciun lasă mătura. Își rade tălpile pe ștergătorul de fier. Intră copiii, Val, (cu spatele), Moș Crăciun, sacul, Omul, primul ren, al doilea ren, al treilea ren, al patrulea ren, al... douăzeci și doilea ren. Al douăzeci și doilea ren trage o copită în ușă și o închide. Renii se așază între copii, așa, un copil, un ren, un copil, un ren. Meli i-a făcut lui Moș Crăciun o pelerină roșie, lungă până în pământ, peste un costum roșu și cizme roșii ca focul, pinteni cu stelute care scapără. Moșul se duce la foc, își freacă mâinile.

- Oh, ce cale lungă! Merge să se așeze în scaunul din mijloc, pregătit pentru el, învelit în catifea albă. Din spate, scaunul pare gol, dar... cine credeți că stă pe scaun? Păi Val-Vârtej! (De data asta și eu îi zic Val-Vârtej, că m-am supărat pe ea.) Val-Vârtej de obicei se așază pe scaunul Moșului pentru a-l pune în încurcătură, întrebându-l fie unde-i sunt renii, dacă nu i s-au pierdut cumva prin pădure și ar avea nevoie de o mână de ajutor să-i strângă; fie dacă nu ar vrea o căciuliță pentru nas că i-ar face una cadou, și altele asemenea... Observase că moșii aveau nasurile cam roșii când veneau la ei.

Acum, Val-Vârtej stă față în față cu Moș Crăciun. Trupul ei mic se strânge, se face și mai mic, mâinile i se încleștează în rochie. Ochii i se măresc într-o mirare mare, până și buclele i se răsucesc mai mult. Fetița simte că ceva din ea, un resort al obrăzniciei, ca la păpuși, s-a înțepenit sau s-a stricat dar nu vrea să se dea bătută.

-Ia te uită! spune Moșul. Vocea lui sună în toată casa și parcă vine și de afară, din pădure. Văd că Moș Crăciun a sosit deja! Oare eu ce mai caut aici?

Copiii izbucnesc în râs. Se potolesc repede, curioși să audă cum se va descurca de data asta Val-Vârtej. Fetița își dă seama ce așteaptă copiii. Face pe grozava:

-Ei, Moș Crăciun, m-am gândit să-ți țin locul până vii!

-Ahaa, știu că tu ești paznicul cu măturoidul!... Dar spune-mi, te rog, cum te cheamă... să știu și eu cu cine am onoarea... cine îmi ține locul...

-Valentina!

- Val-Vârtej! strigă copiii, Val-Vârtej!...

-Aha, deci Valentina Val-Vârtej... dar dacă te-ai gândit să-mi ții locul, nu le-ai împărțit deja daruri copiilor?

-Nuu, nu am avut de unde să le dau daruri...

-Cum așa, păi Moș Crăciun fără daruri... s-a mai pomenit?

- Nuuuu! au răspuns copiii.

-Auzi? Auzi ce zic ei?

Valentina se gândește iute să spună că le-a pregătit copiilor o bătaie cu bulgări de zăpadă dar simte din nou acel resort blocat înăuntrul ei, de data asta, ca pe o durere... Izbucnește aproape plângând:

-Moș Crăciun, Moș Crăciun, îți spun ceva dar să nu te superi!...

-Nu mă supăr, (Moș Crăciun oftează) mie poți să-mi mărturisești orice!

Val-Vârtej prinde curaj:

-Eu în fiecare an mă așez pe scaunul lui Moș Crăciun, ca să-l iau puțin peste picior, copiii nu știu că el nu-i adevărat dar eu știu, așa îmi place mie să mă distrez în seara de Crăciun...

-Aha! Înțeleg! Tu spui că totul e o prefăcătorie!

-Da!

-Adică tu nu crezi că există Moș Crăciun!

-Nu!

-Voi copii, credeți?

-Daaa... Nuuuu... Daaaa!

-Cine crede să ridice mâna!

Cei mai mulți copii ridică mâna.

-Buuun, și cine nu crede?

Câțiva copii mai marișori ridică mâna:

-Eu! Eu!

-Aha, zice Moș Crăciun, ce credeți voi?

-Credem că ești un actor, spune un băiețel, foarte sigur pe sine.

-Da! adaugă un alt băiețel.

-Și eu cred la fel: ești un actor! spune o fetiță.

-De data asta au trimis un actor foarte bun... șoptește Val-Vârtej, știi...
îmi pare rău că spun asta și-i dezamăgesc pe copiii mai mici, care nu trebuie să afle, trebuie să rămână cu visul lor...

-Aha, mă bucur că te gândești și la asta, draga Moșului... Dar de reni ce ziceți? Oare și renii mei or fi tot actori?

-Sunt foarte frumoși, și așa de mulți... așa de mulți reni nu am văzut niciodată! Dar de unde...? (zic copiii, ating cu sfială rămurișurile renilor.)

-Auzi, de unde... Ce, nu știți unde trăiesc renii? se miră Moș Crăciun.

-Ba da, știm! În ținuturile reci din nord...
-Și atunci eu de unde vin acum?
-De la Polul Nord! De la nord!
-Cred că domnul primar a vrut să ne facă o surpriză în seara asta... spune o fetiță din grupul necredincioșilor.
-Da, spune Val-Vârtej, neînduplecată, ești un actor foarte bun iar renii o achiziție nouă a grădinii zoologice!
-Bine, fie și așa, admite Moș Crăciun. Uite, mă gândeam că dacă tot te-ai așezat pe scaunul meu, și ai vrut să-mi ții locul până vin, nu ai vrea să fii Moș Crăciun și acum?
-Eu... să fiu Moș Crăciun?
-Vreiii? Moșul îl înalță pe „i” ca și cum ar trage-o pe Val-Vârtej de bucle în sus.
-Da... Val-Vârtej șovăiește puțin. Moș Crăciun își scoate pelerina și căciula și o îmbracă.

Val-Vârtej fuge repede la oglindă. Hainele sunt pe măsura ei. Face o piruetă. Rămâne un moment nemișcată, pe vârful unui picior, cu brațele ridicate, buclele în vârtej. Se mișcă din nou. Bate din palme.

Moș Crăciun, Val-Vârtej în roșu și Omul scot darurile din sac. (Muzica se aude. Când vorbesc, se estompează, când tac se revarsă cu putere).

Copiii vin pe rând și primesc darurile. Până termină toți copiii de spus

poezii sau de cântat, până își spun dorințele, unele dificil de îndeplinit, altele tainice, la urechea Moșului, Moșul îi pune pe copii să modeleze ceva din plastilină, (se află în fiecare dar). Moșul știe că dâșii nu pot sta locului, de fapt, ei pot, dar mânuțele lor nu pot, trebuie mereu să frământa ceva, chiar și când învață pe dinafară o poezie. La sfârșit, Omul primește și el un dar. Ce modelează copiii? Păi pe Moș Crăciun. După ce și-au primit toți darurile, pe masă se află un șir lung de Moși. Omul le șoptește copiilor că dacă i-ar da Moșului... Copiii îi dau lui Moș Crăciun moșii din plastilină. Moșul e grozav de bucuros:

-Să știți că la mine nu s-a gândit nimeni să-mi facă un dar! Îi strânge pe moși într-o cutie. Or să-mi fie de folos!

Moș Crăciun îi ia pe copii în brațe și joacă. Omului i se pare că așa cum stau toți copiii în brațele Moșului, unul în altul, nu sunt mai mari decât păpușile. Acum, între copiii-păpuși sunt eu, Meli și cel ce citește povestea. Moș Crăciun s-a făcut așa de mare sau copiii s-au făcut așa de mici? Toate lucrurile din jur au devenit altfel, mai mari sau mai mici decât le vedea el sau decât fuseseră până atunci.

Moș Crăciun îi lasă jos pe copii, se prind toți de mâini și joacă în jurul pomului. (Muzica se revarsă în toată casa, sunetele aleargă în sus și în jos pe trepte de marmură, se opresc puțin, urcă din nou mai sprintene, mai cristaline, coboară ample și grave...) Copiii fac salturi mari... tot mai mari. Băieții ating policandrul. Fetițele ating tavanul cu vârfurile codițelor, coboară încet cu brațele desfăcute, rochițele involburate. Din ei țâșnesc raze mari, argintii, trec prin ferestre și ajung departe, în pădure. Văzută de afară, casa este învăluită în jocuri de raze. Copiii cred că lumina vine de la brad, de la foc, de la mulțimea candelor și lumânărilor aprinse, tot mai multe. (În timp ce copiii dansează, renii ies.)

Nu știu cât au dansat... Deodată, un copil a constatat că Moș Crăciun nu mai e... Îl caută cu toții, la etaj, în pod, afară... Nici sania cu reni... În agitația căutării lui Moș Crăciun, Valentina stă nemișcată la geam... Ea a văzut, hm! sania ducându-se așa de iute că parcă nici nu atingea zăpada, în urma șirului de reni... Lacrimi mari curg pe fața fetei... Aici Meli i-a făcut adevărate pâraiașe dar așa plâng copiii...

Copiii se strâng în jurul ei.

-Numai tu ești de vină că Moș Crăciun a plecat!

-Da, din cauza ta a plecat!

-Eu... eu n-am vrut să-l fac să plece, am vrut doar să știu cum e în locul

lui!

-N-ai vrut să știi cum e în locul lui, ci să-l iei peste picior!

-Da, i-ai spus că e un actor, că nu există și câte altele...

-Da, l-ai pus să măture zăpada!

-Numai o obraznică ca tine putea s-o facă!

-El s-a simțit jignit, s-a simțit tratat fără respect, și a plecat!

-Eu nu cred, Moș Crăciun e prea bun să se supere pe noi...

-Ar fi bine să te dezbraci de hainele lui!

-Da, au zis doi băieți mai mari, să ai puțin respect!

-Voi să tăceți, că sunteți la fel ca ea! au zis alții.

Val-Vârtej se dezbracă, rușinată, de hainele lui Moș Crăciun și le așază pe un scaun. Omul îi adună pe copiii lângă cămin, le pune farfuriile cu dulciuri în brațe. Dar este un băiețel pe care hainele roșii îl ispitesc teribil. Se strecoară și se îmbracă în ele. Se duce la oglinda cea mare din mijlocul sălii și strigă:

- Sunt Moș Crăciun, sunt Moș Crăciun!

- Și eu vreau să fiu Moș Crăciun! strigă un alt băiețel, dă-mi-le și mie!

Dar băiețelul fuge. Celălalt băiețel fuge după dânsul, îl trage de hăinuțe și începe cearta. Omul vine repede, încearcă să-i împace dar ceilalți copii țipă că și ei vor să fie Moș Crăciun, să facă bine să se dezbrace, să se îmbrace pe rând cu hainele Moșului. Copiii se opresc brusc. Se uită unii la alții. Toți sunt îmbrăcați în hainele lui Moș Crăciun! Și Omul este îmbrăcat în hainele lui Moș Crăciun! Se duc toți și se privesc în oglindă. (Jocul razelor argintii continuă.) De abia pot vorbi:

-Toți suntem Moș Crăciun!

-Și acum ce facem?

-Păi ce-a făcut și Moș Crăciun!

-Dar noi am primit daruri, cui să-i dăm daruri?

-Am o idee, spune un copil. Să schimbăm darurile între noi!

-Uraa! Uraa! Așa să facem!

Copiii schimbă darurile între ei...

-Știți ce? zice Valentina, eu zic că ar trebui să mergem să căutăm copii care nu au primit daruri, să le ducem din darurile noastre... Cu siguranță sunt

copii care în seara asta nu au primit daruri...

-Da, zice un băiețel, mâine vom merge și vom căuta în jurul nostru copii mai puțin norocoși...

-Dar crezi că sunt copii care nu au primit daruri?

-Nu știu, vom afla... dar eu cred că sunt... mereu sunt...

A doua zi copiii merg prin casele din vecinătate, întrebă și lasă altor copii câte un dar din darurile primite. Unii lasă mai multe iar Valentina le lasă pe toate... Când se întoarce, în fața casei ei o așteaptă Omul, cu ramuri mari de corcoduș roșu, înflorite. Este mătura din nuiele. Valentina însă nu o recunoaște. Omul a găsit-o înflorită și a venit să i-o aducă. Îi dă florile. Nu știe ce să spună. Este un om tăcut de felul lui și mai ciudat. Omul pleacă. Fetița rămâne cu brațele pline de flori roșii, privind după el. Fetița fuge după Om. Îl îmbrățișează.

(Părinții s-au mirat când s-au întors să-i ia pe copii și au văzut, la lumina farurilor sau felinarelor de la sănii, urmele renilor pe zăpadă, s-au mirat de hăinuțele copiilor, s-au mirat mai cu seamă de dorința lor de a face daruri altor copii, în fiecare an! Ziarul local a vorbit despre efectele de lumini de la serbarea de Crăciun a copiilor și alte surprize ale primăriei. Primarul se gândea că îl pusese pe un om de-al său să fie Moș Crăciun iar acesta se oprise într-o casă în care intră doar oamenii mari, să se încălzească puțin înainte de drum și adormise... hm... Oare cine să fi fost? Și de unde să fi luat renii?)

După ce a trecut Crăciunul, Omul a strâns podoabele din brad. A tras vasul în care stătea pomul, să-l scoată afară dar n-a putut... Bradul prinsese rădăcini. Au pătruns prin podea, prin piatră și s-au înfipt în pământul de sub casă... sau așa se părea... Pădurarul a spus că asta se mai întâmplă uneori, brazii mai prind rădăcini... Bradul a mai crescut o vreme, până în tavan, și a rămas așa, verde...

